

Tijdens de academische zitting bij de opening van de Europafeesten 1959 hield Prof. A. Coppé, ondervoorzitter van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, een toespraak, welke een debat uitlokte met Oud-Minister A. Dequae.

Dit debat, dat doorging op 3 juli 1960 als inzet van de Europafeesten 1960 te Tielt, werd in feite een debat onder vrienden over het thema Integratie en Regionalisme.

Dit debat ging door in de raadzaal van het Stadhuis te Tielt onder voorzitterschap van Senator-Burgemeester dhr. Baert en werd bijgewoond door een selekt publiek.

Wij hebben de beide sprekers om toezending van hun spreekbeurt verzocht. In dit nummer publiceren wij de tekst van Oud-Minister A. Dequae, in de hoop de tekst van Prof. Coppé in een volgend nummer te kunnen weergeven.

Prof. Coppé wees er onmiddellijk op hoe de Euromarkt niet alleen een verruiming van de industrie-koncentratie maar tevens een toename van de concurrentie zal meebrengen.

Verder ontleedde hij uitvoerig de gevolgen en wees op het in het gedrang komen van de algemene traditionele vestigingsvoorwaarden door de groei van de aantrekkingskracht van de zee en de tendens naar verruiming van de agglomeraties bij de aangroei van de industriële concentratie. Hij wees er nochtans op dat dit daarom niet betekent dat voor de middelmatige industrie-bedrijven geen plaats meer is.

Verder stellen we vast, zo betoogde Prof. Coppé, hoe traditionele streken in hun bestaan bedreigd worden door het ontstaan van nieuwe economische en industriële streken die vooral opbloeien rond grootsteden en plaatsen waar verkeer te water een mogelijkheid tot expansie biedt.

Door dit alles zal volgens spreker, de streek als zodanig bedreigd worden.

Dhr. A. Dequae bekeek de zaak uit een ander gezichtspunt en waar Prof. Coppé meer de toekomst-problematiek behandelde, besprak dhr. Dequae meer de hedendaagse toestanden.

Tijdens de bespreking werd vooral een tussenkomst van dhr. O. Vanneste, directeur W.E.S., opgemerkt, die het had over de taak van een streek bij de bevordering van de regionale economie en over het mogelijk verzoenen van de deficitaire toestand van de huidige agglomeraties met de vorming van nieuwe en nog grotere agglomeraties.

REG

Toespraak

door

A. DEQUAE

Oud-Minister

VISIE OP HET REGIONALISME

Regionalisme is de grondslag van de levenskracht van de ruimere gemeenschap.

De **persoonlijkheid** wordt geboetseerd door het beperkt milieu, door het gezin en de streek. Dit vormt het levensfundament en is tevens het meest natuurlijke. Veelal stelt men vast dat wat er buiten valt in grote mate slechts uiterlijkheid is waar weinig houvast bestaat.

Dit betekent niet dat de regionale invloed op de persoon zonder fouten is. Ongetwijfeld brengt het contact met andere gebieden, met andere landen een korrektief op de leemten van het regionalisme. Maar dit blijft toch het sterk stramien waarbij de correcties enkel de persoonlijkheid tot volle ontwikkeling brengen.

Ook het volledig beheersen van de streektaal is essentieel voor de ontwikkeling. Het is het levend element van iedere groei der persoonlijkheid. Het eerst volledig beheersen van eigen taal bevordert het denkvermogen en bevordert de mogelijkheid tot juist uitdrukkingsvermogen. De welspre-

kendheid vindt men hoofdzakelijk slechts alleen bij deze die aanvankelijk slechts een-talig gevormd werden. Door alle pedagogen wordt deze methode overigens voorgestaan. Ook hier echter moet het element tot verrijking komen door het grondig aanleren van zo mogelijk verschillende wereldtalen.

Wie betreffende dit alles enige twijfel zou hebben hoeft slechts na te gaan hoe zwak over het algemeen de persoonlijkheid is van degene die gegroeid zijn uit families die beroepshalve een onvaste verblijfplaats hebben (bv. diplomaten) en die derhalve iedere regionalistische inslag missen.

Het regionalisme werkt bevruchtend in voor het geheel van de gemeenschap. Het is de oorspronkelijke levende kracht die steeds opborrelt en die steeds voor vernieuwing zorgt door zijn uitstraling. Kunt U zich een grootstad indenken, het weze Brussel of Parijs, zonder de steeds vernieuwde regionalistische aanvoer. Maar men stelt altijd vast dat de eerste generatie de sterkste is.

REGIONALE EKONOMISCHE POLITIEK

Regionalisme is geen romantisme, het is geen gevoelskwestie.

Het is ook geen zuivere theorie. Het heeft zich sedert de laatste oorlog in alle landen zeer sterk ontwikkeld. Het is zeer spontaan en volstrekt niet kunstmatig gegroeid. Het ene land wist over het algemeen van het andere niet af. Niet alleen kwam het sterk tot uiting in Duitsland maar ook in Italië, Frankrijk en Nederland. Het is overal ontstaan van vroeger historisch romantisme. Het is zelfs heel zakelijk geworden.

Ook bij ons wordt het gedragen door het grootste gedeelte zoniet door alle jonge Vlaamse economen. Het fundeert zich op de onbetwistbare stelling dat het onaanvechtbaar is dat de welvaartsverhoging van een streek bijdraagt tot de verbetering van de algemene toestand terwijl het niet juist is dat de verbetering van de globale economische toestand een oplossing brengt voor de moeilijke toestand van bepaalde streken.

Indien de konklusie niet radikaal is, dan is ze toch duidelijk: de gemeenschap heeft tot plicht al het mogelijke te doen om de

achtergebleven gewesten, naar een hoger, zoniet het algemeen welvaartspeil te brengen. Dus niet meer het « *laisser faire, laisser aller* » maar dan toch ook weer niet het irrationele. Eenvoudig alles wat economisch motiveerbaar is. Dit werd in het verleden niet altijd gedaan.

VERDRAG VAN ROME

Indien wij aanvaarden dat de toekomstige economische ontwikkeling vooral zal geschieden in het kader van de Gemeenschappelijke Markt die door het Verdrag van Rome tot stand kwam, dan vermindert dit geenszins onze stelling. Integendeel, bij de inleiding van dit verdrag komt zeer duidelijk tot uiting het verlangen de harmonische ontwikkeling van de Gemeenschap te bevorderen door het verschil in niveau tussen de onderscheiden gebieden en de achterstand van de minder begunstigde gebieden te verminderen. De te realiseren taak wordt omschreven als de harmonische ontwikkeling en evenwichtige expansie.

Ook uit de tekst zelf blijkt overduidelijk dat de regionale economische politiek een van de belangrijkste aspecten is van de economische politiek van de Gemeenschap op lange termijn. Ook de verslagen die naderhand over de tekst werden gemaakt verduidelijken deze stelling.

Het erkennen van de Nederlandse taal als werktal in de gemeenschap bewijst dat bij een economische integratiepolitiek de eigen aard moet geëerbiedigd worden. Hopelijk zullen onze vertegenwoordigers zoveel mogelijk daarvan gebruik maken. Indien het gebruik van een ruimere omgangstaal in zuiver tijdelijke en coördinerende internationale of intereuropese lichamen nog denkbaar is, dan is dit niet mogelijk bij een bestendige groei naar een Gemeenschap.

Overigens in de Gemeenschap zal wel het nationalisme vervagen maar niet het regionalisme en zeker wel het minst voor wat betreft de natuurlijke economische en sociale samenhang van de streken. De betekenis ervan zal verhogen omdat bepaalde belemmerende factoren zullen weggenomen worden (o.m. staatsgrenzen en tolrechten).

Het is duidelijk dat een beperkte mobiliteit en emigratie niet dient uitgeschakeld te worden, maar deze kan niet aanvaard worden tot op een hoogte waarbij gehele gewesten ontwricht zouden worden.

EUROPEES PARLEMENT

Dezelfde bezorgdheid en dezelfde stelling kwam tot uiting in het Europees Parlement.

Op 17 mei 11. werd dit gekoncretiseerd door een resolutie na het terzake uitgebreid en degelijk verslag van de Franse volksvertegenwoordiger en regionalist dhr. B. Motte.

Deze resolutie omvat o.m. de vaststelling dat het regionaal beleid inderdaad een integrerend deel vormt van het economisch beleid der deelnemende staten en dat derhalve het economisch beleid der Gemeenschap zich moet uitstrekken tot het regionalisme.

Het Europees Parlement verzocht de Europese Economische Gemeenschap het onderzoek van de regionale indeling der Gemeenschap met kracht door te zetten en een duidelijke opgave te doen van de instellingen die op regionaal plan werkzaam zijn.

BESLUIT

Regionalisme mag niet verward worden met provincialisme. Het heeft ook niet als opzet een verouderde, niet leefbare economie kunstmatig in leven te willen houden en ook niet om op een kunstmatige en niet gemotiveerde wijze de industrie tot bepaalde vestigingen te dwingen.

Het regionalisme is vooral geen konservatisme. Het is er juist op gericht dynamisme en verandering te brengen van de sociaal-economische structuur. En indien het behoud van eigen haard als bron van eigen levenskracht wordt voorgestaan dan wil dit niet zeggen dat de volgende generatie niet zal verschillen met voorgaande, maar wel dat zij haar fundamentele eigenschappen zal bewaren, maar getransposeerd in hun eigen tijd.

Ook in de nieuwe Europese oriëntatie wordt regionaal beleid als grondslag van de toekomstige welvaartsontwikkeling vooropgezet. Zowel de geest als de letter van het Verdrag van Rome zijn overduidelijk.

Het is de plicht van eenieder te zoeken naar de technische, economische en financiële modaliteiten die erop gericht zijn de minst ontwikkelde gebieden zoveel mogelijk profijt te zien halen uit de expansie, want expansie van het geheel is op zich zelf nog geen oplossing, ook niet in de Gemeenschap.